

МОЈ БЕОГРАД

У Београд сам ушао тихо и на прстима. Било је то у пролеће 1992. године. И нисам се, као у свим београдским причама уваженог „писца лаког жанра“, Моме Капора, у Београд „попео“ Балканском улицом из правца Железничке или Аутобуске станице, него сам се неким чудом, ето, „ушуњао“ из правца Мостара, па уз онај парк до Улице Милоша Великог, онда до некадашње „Браварове“...

Био сам дакле један од оних који су тих година Београду, по мишљењу бројних његових поносних грађана, загорчавали живот и променили му „крвну слику“ можда засвагда.

Док сам имао пара глумарио сам од хотела Москва до Калемегдана и назад, успут, све трипут љубећи се са бројним земљацима, који су стајали у Кнез Михаиловој и као пчелице зујали ону чувену избегличку химну ... визе, девизе, девизе...

Знате, када сељак, или ако вам то пристојније звучи, провинцијалац дође у велики град, он обавезно отвори „четворо очију“ да види што више познатих фаца, како би колико сутра, ако се, не дај Боже,

врати у своје село, могао уздигнута чела да прича својим сељацима, с ким је све био у друштву. А они, његови сељаци, слушају га, знају да лаже, али бар лепо лаже.

Стојим тако на пола метра од великог глумца Аљоше Вучковића, он нешто с неким збори. Ту сам као случајно, а у ствари, стара сељачка лопурда, чекам неће ли каква ТВ екипа наићи, па ако снима, нема тих маказа које могу „отфикарити“ Аљошу од мене. Међутим, нисам те среће, тако да ћу ту епизоду морати само да препричавам, а како би лепо било да сам је могао документовати и снимком. Кнез Михаиловом, десним тротоаром, ако се гледа из правца „Москве“, вечито негде јури највећи епизодиста српског филма (Бог да му душу прости). Срећем га сваки дан, увек истом страном, увек истим, хитрим, кораком, покушавам га поздравити, али тај нема времена. Сада, када је то све давна прошлост и када великог глумца више нема међу живима, молим београдску владу да делу тротоара, близу Америчке читаонице, да име „Шеталиште Предрага Милинковића“ Заслужио је.

Залутам у ресторан „Каленић“ (има најбољу коленицу на свету) и ту набасам на такође великог епизодисту Михајла Мику Викторовића (и њему нека Бог душу прости). „Ждеремо“ вињак, ја плаћам, још сам при „шуту“, Мика ми се жали на злу коб да „ради“ у Народном позоришту, а њега финансира држава, а држава „види у каквом је стању“... – Конобар, дај још једну туру – вичем.

Питали би ме у селу, ако се када, не дај Боже, вратим, да ли сам видео легендарно лево крило „Цр-

вене звезде“ Драгана Џајића. Јесам, рекао бих им спремно, али бих детаље свесно слагао. А, овако је било. Идем ја, низбрдо, Браничевском, кад испред мене, из хемијске чистионе, са оделом преко подлактице, излази нико друго до чувени Џаја. Е, мој Београде. Дозволио си да једна таква величина, Џајић главом и брадом, иде сам по своје одело. У мом селу нема човека који за Џају не би срце дао, а ви овако. Па ми бисмо трчали да му учинимо ту услугу. Дође ми да му приђем и да кажем – тако и тако – али одустајем у последњи час, бојим се – помислиће: хоћу да му отмам одело.

Београдом сам се возио бесплатно (још један вид урушавања славне престонице), а за то је био заслужан један похабани мантил, плаве боје, које су имали сви железничари старе Југе. Контролори су само значајно климали главом, мантил је радио свој посао. Обично сам у аутобусима и трамвајима стајао тик уз последња врата, да увек будем спреман за беганију. Једном тако у тридесетседмици, не може да се дише колико нас има унутра, једна жена врисну на другу, након што јој је ова нагазила ногу: избеглицо једна! Али ту није крај, настаје расправа, која је од њих две већа Београђанка. Једна је са Врачара, а друга са Дорћола. Покушавам да дођем до речи и да им кажем, прекините свађу, ја сам, драге моје Београђанке, избеглица, али не вреди.

Кад ми је понестало пара, почео сам да се бавим трговином на велико и мало, оним такозваним транге-франге бизнисом. Сви су нешто нудили, иако ту робу тако рећи нико није видео. Нудио сам неке ауто-делове у огромној вредности, иако практично